Wezwaniem naszych czasów jest nowa ewangelizacja Kościoła i świata. Misja Kościoła zmierza do zbawienia całego rodzaju ludzkiego, czyli do zgromadzenia wszystkich ludzi w domu Ojca. W tej misji uczestniczą wszyscy chrześcijanie jako jednostki i wspólnoty. Od dwudziestu pięciu lat uczestniczy w niej również Ruch Apostolatu Emigracyjnego. Jego początki SA bardzo skromne, ale w Bogu nadzieja, ze z czasem rozwinie sie on w potężny ruch kościelny. Ci wszyscy, którzy pragną w tym Ruchu uczestniczyć, winni poznać podstawowe jego założenia.

1. RACJE ISTNIENIA

a. Sytuacja pastoralna emigrantów

Nowa ewangelizacja Kościół pragnie ogarnąć cały świat i różnorodne środowiska ludzkie. Specyficznym środowiskiem, wymagającym specjalnej troski duszpasterskiej i apostolskiej, jest świat emigracji. Liczy on ponad 200 mln świeżych emigrantów. Rzeczywista liczba emigrantów, biorąc pod uwagę ich potomków, jest wielokrotnie większa.

Pośród emigrantów rożnych narodowości, kultur i języków blisko 20-milionowa rzesze stanowią Polacy i osoby polskiego pochodzenia. W licznych krajach świata tworzą oni polonijne grupy etniczne. Jednakże po wojnie kulturowe i religijne więzi pomiędzy Polonia zagraniczna a Macierzą zostały mocno osłabione. Dziś wymagają wiec one odnowienia i ożywienia.

Każdego roku odpływa z Kraju z rożnych przyczyn emigracja najnowsza: stała (około 25 tys. osób), czasowa (ponad 100 tys.) i sezonowa, która ciągle odmładza stare grupy polonijne i tworzy nowe środowiska emigracyjne. Mimo, ze jest to emigracja bardzo liczna i dokonuje sie niejako na oczach całego narodu, jest ona przez ogol społeczeństwa moralnie zapomniana.

Ludzie nie zdaja sobie sprawy, ze emigracja jest poważna próba, pociągająca za sobą rożne kryzysy w życiu emigrantów i ich otoczenia. W psychice emigranta może zrodzić sie zespól objawów, stanowiących tzw. chorobę emigracyjna. Pod względem społecznym emigrant, zwłaszcza pozbawiony rodziny, odczuwa brak zaplecza bliskich, a równocześnie jest traktowany jako "inny" i obcy. Bolesne dramaty przeżywają na obczyźnie uchodźcy, osoby stare, rozdzieleni małżonkowie, kobiety, młodzież i dzieci.

Wszelkie urazy emigranta, żyjącego często w środowisku głęboko zlaicyzowanym, wpływają negatywnie na jego życie religijne i moralne. Świadczą o tym takie zjawiska, jak: porzucanie przez emigrantów praktyk religijnych, odstępstwa od wiary, wypisywanie sie z Kościoła (RFN), wstępowanie do sekt. Wielu emigrantom zagraża rozprzężenie moralne, które uwłacza ich godności, hańbi imię Polaka w świecie i przynosi szkodę społeczeństwu. Dziś bardziej niz. kiedykolwiek dotąd z emigracji dociera do Polski, ciche, ale pełne boleści wołanie S.O.S.

Z drugiej strony trzeba podkreślić, ze emigracja sama w sobie nie jest zła. Jest zjawiskiem naturalnym, które nosi w sobie blaski i cienie, nadzieje i zagrożenia. Dzięki osobistemu wysiłkowi i pomocy drugich, emigranci maja szanse stać sie "nowymi ludźmi" i "nowymi

chrześcijanami", którzy jako wędrowni świadkowie Chrystusa mogą przyczynić sie do rozwoju Kościoła w świecie i do zespolenia wokół Chrystusa całej rodziny ludzkiej.

Jak wiec ostatecznie ta próba życia chrześcijańskiego wypadnie? Czy będzie ona dla emigrantów błogosławieństwem, czy - nie daj Boże - przekleństwem?! To zależy nie tylko od emigrantów. To zależy także i w szczególny sposób od pastoralnej pomocy Kościoła oraz od każdego z nas.

b. Nauka Kościoła

We współczesnych warunkach świata emigracji, a zwłaszcza jego zróżnicowania, zmienności i sekularyzmu, tradycyjne duszpasterstwo emigracyjne - choć nadzwyczaj cenne - nie wystarcza. Obejmuje ono bowiem część emigrantów (np. w Niemczech tylko około 30%), niewielka pomocą służy emigrantom najnowszym, a swe działania ogranicza często do podstawowych posług duchowych. Sami duszpasterze emigracyjni nie są dziś w stanie rozwinąć wśród emigrantów szerokiej działalności ewangelizacyjnej.

Dziś potrzebna jest nowa i powszechna ewangelizacja świata emigracji. Dlatego Kościół głosi zasadę, ze cały Lud Boży jest odpowiedzialny za apostolat emigrantów. W tej wspólnej misji maja uczestniczyć, każdy zgodnie z własnym powołaniem i charyzmatem, wszyscy wierni jako jednostki i wspólnoty. Prawo kanoniczne wyraźnie mówi, ze apostolat emigracyjny jest "apostolatem w drodze", towarzyszącym emigrantom we wszystkich miejscach ich pobytu, a

wiec w Kościele kraju emigracji i w Kościele kraju imigracji. Oba Kościoły lokalne maja do wypełnienia w tej dziedzinie własne zadania apostolskie. A te zadania ciążą nie tylko na pasterzach czy instytutach zakonnych, ale także na wszystkich wiernych świeckich.

c. Polska tradycja

Do apostolatu emigracyjnego powołany jest również Kościół w Polsce, który od wielu pokoleń towarzyszy "pielgrzymstwu polskiemu" na drogach jego wędrówek. Juz w przeszłości w dzieło apostolatu emigracyjnego zaangażowani byli nie tylko kapłani, ale zakony, świeccy apostołowie, a także liczne stowarzyszenia kościelne.

Wielkie zasługi w tej dziedzinie posiada Sługa Boży kard. August Hlond, Prymas Polski, który był pierwszym Duchowym Opiekunem Polskiej Emigracji. Założył on Towarzystwo Chrystusowe dla Polonii Zagranicznej i był twórca wielu innych dziel opieki nad emigrantami w Kraju i za granica. A czyni on jeszcze cos więcej. Otóż budził on Kościół i naród w Polsce na sprawy emigracyjne. Wołał: "Na wychodźstwie polskie dusze giną". Głosił zasadę, ze "ratować braci na wychodźstwie to święty obowiązek katolicki i polski". Do apostolatu emigracyjnego wciągał dlatego ludzi świeckich. Proboszczom nakazywał, aby w każdej parafii zakładano oddział katolickiego stowarzyszenia "Opieka Polska nad Rodakami za Granica". Tak wiec Sługę Bożego kard. Augusta Hlonda należy uznać za Prekursora nowoczesnego apostolatu

emigracyjnego.

2. NARODZINY I ISTOTA RAE

a. Narodziny

Po wojnie w Polsce przestało istnieć wiele dziel apostolatu emigracyjnego, w tym również "Opieka Polska". Zmieniły sie warunki w Kraju i na emigracji, ale potrzeby polskich emigrantów wcale nie zmalały. Raczej wzrosły. Stad dziś zachodzi potrzeba odnowy i rozwoju nowoczesnego ruchu apostolatu emigracyjnego na miarę trzeciego millennium chrześcijaństwa.

Nowoczesny apostolat emigracyjny wymaga powszechnego zaangażowania wiernych. Tego uczą najwyżsi pasterze Kościoła. Jednakże do rzeczywistej odnowy i prawdziwego umisyjnienia duszpasterstwa emigracyjnego potrzebny jest dar Ducha Świętego. Tylko On bowiem otwiera umysł, przemienia człowieka i zapala jego serce, napełnia człowieka swoja mocą, porusza go i kieruje nim, rodzi owoce i zbawia. To dzięki Niemu po Soborze Watykańskim II nastąpił czas uaktywnienia laikatu, który chce uczestniczyć w życiu Kościoła i w ewangelizowaniu świata. To dzięki Duchowi Świętemu spontanicznie rodzą sie liczne ruchy, grupy i wspólnoty, które są zaczynem ewangelizowania różnych środowisk świata.

W świecie emigracji Duch Święty chce sie w sposób szczególny posłużyć zgromadzeniami zakonnymi, których celem jest apostolat emigracyjny. Z woli Boga i Kościoła Towarzystwo Chrystusowe i Siostry Misjonarki Chrystusa Króla są powołani, aby własnym charyzmatem ubogacać cały Kościół, zwłaszcza zaś Kościół w Polsce. Z duchowości wspólnoty chrystusowców zrodził sie kościelny Ruch Apostolatu Emigracyjnego. W dniach 21-22 września 1985 r. spotkało się na Jasnej Gorze ponad 400 sympatyków tego apostolatu. Przeżyte tam, u stop Królowej Polski i Polonii Zagranicznej, całonocne czuwanie modlitewne w intencji polskich emigrantów uznaje sie za formalne narodziny Ruchu.

b. Istota

RAE nie jest organizacja religijna, ale ruchem apostolskim, działającym w Kościele i w jedności z pasterzami Kościoła. Jest zakorzeniony w misji Kościoła wobec emigrantów. Nie ma on wyręczać ogółu wiernych z ich żądań w tej dziedzinie. Raczej odwrotnie, jest on apostolskim zaczynem, który ma przenikać do wszystkich środowisk i wspólnot kościelnych, aby działając tam od wewnątrz, przyczyniać sie do ożywiania powszechnego powołania Ludu Bożego w odniesieniu do emigrantów. Ruch jest wiec jakby zarodkiem nowego społeczeństwa chrześcijańskiego, świadomego swej odpowiedzialności i swych zadań w dziedzinie ewangelizacji świata emigracji.

Choć RAE nie jest stowarzyszeniem, to jednak jest swoista Wspólnota Apostolska, obejmująca wiernych różnych stanów: kapłanów, osoby konsekrowane i ludzi świeckich, czyli tych wszystkich, którzy aprobują i realizują - zgodnie z własnym powołaniem i charyzmatem - cel i zadania Ruchu.

c. Chrystusowcy. Misjonarki

Jak juz wspomniano, RAE wyrósł ze wspólnoty Towarzystwa Chrystusowego i z tą wspólnotą jest szczególnie związany. Z racji na swój charyzmat, chrystusowcy są członkami - miłośnikami

RAE, kierują Ruchem i przepajają go własnym charyzmatem (kan. 677, ? 2). Dlatego RAE stanowi dla Towarzystwa jakby poszerzona rodzinę duchowa. Każdy zaś chrystusowiec powinien czuć w sercu potrzebę animowania tego Ruchu (Ustawy i Dyrektorium, nr 55,1). Kapłani są moderatorami grup RAE w powierzonych sobie wspólnotach wiernych.

Przez analogie prawda ta dotyczy Sióstr Misjonarek Chrystusa Króla, które od narodzin RAE, udzieliły mu swego wsparcia. Dlatego również one są - na mocy swego charyzmatu - członkiniami - miłośniczkami RAE. Każda misjonarka ma prawo uważać sie za animatorkę Ruchu. Także dla Sióstr Misjonarek RAE stanowi ich poszerzona rodzinę duchowa.

Istotnym rysem duchowości Chrystusowców i Misjonarek jest "bezgraniczne umiłowanie sprawy Bożej wśród Polonii zagranicznej". Ta sprawa Boża i wychodźcza powinna wiec leżeć na sercu każdemu chrystusowcowi i każdej misjonarce, zarówno w Kraju, jak i za granica. I właśnie pełnym sprawdzianem tego "bezgranicznego umiłowania sprawy Bożej", zwłaszcza tu, w Kraju, jest niewątpliwie czynne zaangażowanie sie w szerzenie Ruchu Apostolatu Emigracyjnego. Dla prawdziwego apostola emigracyjnego to nie tylko oczywisty obowiązek, ale i wielki przywilej oraz zaszczyt.

3. CEL I ZADANIA

a. Cel

Celem RAE jest spełnianie wszelkiego rodzaju apostolstwa wśród i na rzecz emigrantów, zarówno w Kraju, jak i poza jego granicami. Apostolat emigracyjny jest wiec apostolatem bez granic. Można i trzeba go praktykować wszędzie, choć ma on różną specyfikę. Za granica jest on niejako "frontem" pracy duszpasterskiej i misyjnej. Natomiast w Kraju jest on głównie - choć nie tylko - duchowa "baza" tej pracy. Wszakże również w Kraju można być prawdziwym apostołem polskiej emigracji.

b. Zadania

Zadaniem RAE jest najpierw kształtowanie świadomości powszechnego apostolatu emigracyjnego. Wymaga to: budzenia w społeczeństwie zainteresowania sprawami i potrzebami emigrantów, upowszechniania wiedzy o zjawisku emigracji, przyczyniania sie do podnoszenia w narodzie kultury emigrowania. Troska członka RAE jest staranie, aby każdy Polak w Kraju czul sie moralnie odpowiedzialny za los swych rodaków za granica.

Drugim zadaniem RAE jest podjecie konkretnych działań na rzecz polskich emigrantów. W szerokiej gamie tych działań mieści sie pomoc duchowa (zwłaszcza modlitwa), duszpasterska, katechetyczna, kulturalna, społeczna i materialna. Formy i sposoby apostolatu są tu zależne od powołania i charyzmatu poszczególnych członków Ruchu.

Ważnym zadaniem jest troska o budzenie i formacje powołań: kapłańskich, zakonnych i apostołów świeckich dla emigracji. Sam Ruch, jeśli ma być silny, musi być masowy i dynamiczny. Stad jego troska jest zjednywanie jak największej ilości członków i sympatyków RAE.

Kolejnym zadaniem członków RAE jest prowadzić lub wspierać, zarówno duchowo jak i materialnie, dzieła przeznaczone dla duszpasterstwa i apostolatu emigracyjnego. Idzie tu o dzieła krajowe (Towarzystwo Chrystusowe, Siostry Misjonarki Chrystusa Króla), a także zagraniczne, np. dzieła duszpasterstwa polonijnego na Wschodzie.

Szczególną troska RAE jest ożywianie duchowej i kulturalnej więzi Polonii zagranicznej z Macierzą i Kościołem w Polsce. Miedzy innymi, Ruch winien popierać współprace rożnych dziel apostolskich (np. parafii) w Kraju i za granicą.

RAE jest i powinien być otwarty na nowe - zgodne z duchem Kościoła - inicjatywy. Stąd dopuszcza on podejmowanie rożnych innych działań apostolskich, które są dostępne dla danych członków.

4. POLE DZIAŁANIA

Nasz Ruch pragnie rozwijać swa działalność w Kraju i na emigracji, roztaczając swa troskę nad wszystkimi polskimi emigrantami, a w szczególności nad: zamierzającymi emigrować, świeżymi emigrantami, ich rodzinami, grupami polonijnymi w rożnych krajach. W dalszej perspektywie pragnie on rozciągnąć swa apostolska służbę na cały świat emigracji.

Pierwszym i zasadniczym środowiskiem działania RAE jest parafia: krajowa i emigracyjna. Każda z nich powinna stawać sie wspólnota misyjna, która - jak głosi Sobór - "rozszerza granice miłości Aż po krańce ziemi i troszczy sie o tych, którzy są z dala, w podobny sposób jak o własnych członków" (Dekret Ad gentes, nr 37). Trzeba wiec zabiegać, aby w każdej parafii powstała grupa propagująca apostolat emigracyjny i wspierająca proboszcza w wypełnieniu jego pasterskich żądań wobec emigrantów.

Niemniej ważnym środowiskiem działania RAE jest polska rodzina. Tak sie składa, ze co druga, a z pewnością co trzecia rodzina w Kraju ma swych krewnych za granica. Nierzadko wskutek emigracji, rodzina jest boleśnie rozdarta. Nasz Ruch powinien dlatego zakorzenić sie w rodzinach w Kraju i na emigracji. Jego zadaniem jest przyczyniać sie do ożywienia więzi rodzinnych pomiędzy rozdzielonymi rodakami. Rodzinom emigrantów trzeba służyć radą i duchowa pomocą. A nade wszystko potrzebne jest obudzenie apostolskiego posłannictwa rodzin wobec braci i sióstr na emigracji.

Docenianym polem działania naszego Ruchu jest młodzież, która najczęściej emigruje i przezywa dramaty związane z życiem na obczyźnie. Wobec młodzieży członkowie RAE maja zadanie: informować opinie społeczną o sytuacji na emigracji; przestrzegać ludzi młodych przed żywiołową emigracja i nieprzemyślana decyzja emigracji; służyć pomocą duszpasterzom w przygotowaniu potencjalnych emigrantów. We współpracy z duszpasterzami polonijnymi nasz Ruch powinien dążyć do nawiązania kontaktów z młodzieżą polonijna, służąc jej dostępna pomocą (np. wakacje w Kraju) w poznawaniu kultury swych ojców i rozwoju życia religijnego.

Zainteresowanie apostolatem emigracji należy wszczepić juz małym dzieciom. Przecież wiele z nich będzie kiedyś emigrantami. Jest rzeczą bardzo pożądana, aby w parafiach tworzyć dziecięce grupy RAE.

Polem działania Ruchu są również środowiska ludzi starszych, chorych i samotnych, wspólnoty zakonne, grupy modlitewne, stowarzyszenia wiernych. Wszystkie te środowiska mogą duchowo i moralnie wspierać polskich emigrantów oraz przyczyniać sie do zbawienia naszych Rodaków za granica, a także do ożywienia duchowej jedności Polonii zagranicznej z Macierzą.

5. DZIAŁANIE RUCHU

A. Zasady działania

Działalność apostolska wśród emigrantów uczestniczy w misterium i w misji Kościoła. Dlatego powinna ona być skierowana ku zbawieniu ludzi i budowaniu mistycznego Ciała Chrystusa, a równocześnie ku doskonaleniu osobistego i społecznego życia emigrantów. Słowem, winna ona być zawsze inspirowana duchem ewangelicznym i kościelnym. Ten eklezjalny charakter apostolstwa zobowiązuje wszystkich członków do ściślej współpracy z pasterzami Kościoła, rożnymi wspólnotami kościelnymi, a także z emigrantami i duszpasterzami polonijnymi.

W apostolacie emigracyjnym należy tez pielęgnować żywa więź z Ojczyzna. Członkowie RAE pragną być pod tym względem wierni zasadzie głoszonej przez papieża Leona XIII. Według niej "przywiązanie do społeczności, w której zrodziliśmy się i wychowali, oraz miłość do Kościoła katolickiego nie wykluczają sie wzajemnie, ale owszem zlewają sie w jedna miłość, gdyż obie płyną z tego samego źródła, są siostrami i maja tego samego Boga za Ojca i sprawce". Z Macierzy emigranci i ich apostołowie mogą czerpać szczególne inspiracje i moce duchowe, wartości kulturowe i wsparcie duszpasterskie.

Trzeba jednak pamiętać, ze miłość do własnej Ojczyzny emigranci powinni łączyć z szacunkiem i miłością do kraju osiedlenia, który jest dla nich druga ojczyzna. Dlatego w działaniu RAE trzeba unikać ciasnego i jątrzącego nacjonalizmu.

Dzieło apostolskie jest owocem współpracy Boga z ludźmi. We wspólnocie kościelnej jest ono wzajemnym dopełnieniem licznych posług i charyzmatów. Dlatego członkowie RAE mogą wypełnić owocnie swa misje przez współdziałanie ze sobą oraz bliska współprace z emigrantami, którzy mogą i powinni stawać sie apostołami swego środowiska. Innymi słowy, emigrantów należy traktować nie tylko jako przedmiot, lecz także jako podmiot ewangelizacji świata emigracji.

b. Metody i środki działania

Zamierzony przez nasz Ruch apostolat emigracyjny ma obejmować szeroki wachlarz działań o charakterze duchowym, pastoralnym, społecznym, kulturalnym, oświatowym czy nawet sportowym. Formy i metody działania są dostosowane do powołania i charyzmatu członków.

Od momentu narodzin RAE podstawowa forma działania jest apostolat modlitwy i ofiary. Właśnie modlitwa i ofiara są potęgami kosmicznymi o charakterze zbawczym. One nie znają odległości i granic. One czynią ludzi misjonarzami niezależnie od miejsca apostołowania. Zwłaszcza ludzie świeccy mogą stać się prawdziwymi apostołami emigrantów przez całe swe życie chrześcijańskie: przez modlitwę i życie duchowe, przez codzienna prace i czyny pokutne, przez czyny miłości i ofiary materialne, przez poświecenie siebie Bogu w intencjach Ruchu. Dlatego, gdzie to tylko możliwe, należy tworzyć grupy modlitewne: dziecięce, młodzieżowe i osób starszych.

Prawdziwym centrum apostolatu emigracyjnego jest i powinna być parafia. Na emigracji jest to oczywistością. Natomiast mało mówi się o misyjnym powołaniu parafii krajowej. Tymczasem ona tez ma do spełnienia ważne posłannictwo wobec emigrantów. Ma to być zarówno przygotowanie dalsze, dotyczące ogółu wiernych, jak i przygotowanie bliższe (psychologiczne, duchowe, praktyczne) zamierzających emigrować. Nadto parafia krajowa powinna na różny

sposób towarzyszyć swym synom i córkom na emigracji.

Właśnie nasz Ruch pragnie ożywiać w tej dziedzinie współpracę duszpasterzy z parafianami i emigrantami. Forma tej wzajemnej współpracy mogą być okolicznościowe kazania, konferencje, katechezy czy parafialne obchody Dnia Emigranta. Wiele praktycznych zadań wobec emigrantów może spełnić parafialna grupa RAE. To jej staraniem w niektórych parafiach Polski odprawiana jest co pewien czas Msza św. w intencji polskich emigrantów.

Odpowiednio przygotowani świeccy apostołowie mogą uczestniczyć w kościelnych pracach jako katecheci, animatorzy grup, asystenci społeczni, radcy prawni, nauczyciele, działacze kultury i pracownicy w środkach społecznego przekazu.

Nowoczesny apostolat emigracyjny wymaga koniecznie korzystania z wszelkich dostępnych środków społecznego przekazu, a zwłaszcza z programów radiowych i telewizyjnych, a także z wydawnictw. Od samego początku swego istnienia nasz Ruch dostrzegał potrzebę publikowania własnego biuletynu.

Kościół, który ma naturę wspólnotowa, bardzo ceni i popiera apostolstwo zespołowe. Dlatego nasz Ruch szuka odpowiednich form takiego apostolstwa. Obok grup RAE mogą to być wyspecjalizowane instytucje kościelne, a zwłaszcza komitety diecezjalne dla apostolatu emigracyjnego, ośrodki informacji i pomocy społecznej.

Okazja do bardziej intensywnej działalności RAE jest Dzień Emigranta, wyznaczony na 3 maja i na niedziele przed uroczystością Chrystusa Króla. Zgodnie z wola Kościoła dzień ten ma służyć budzeniu sumień na sprawy ewangelizacji emigrantów i praktykowaniu wspólnotowej modlitwy za braci na obczyźnie.

6. DUCHOWOŚĆ I FORMACJA

a. Duchowość

Skuteczność działania RAE zależy przede wszystkim od głębokiej duchowości jego członków, którzy troskę o własne uświecenie powinni traktować jako niezbędny fundament jakichkolwiek prac apostolskich. Tylko z prawdziwie świętego życia, karmionego Słowem Bożym, sakramentami św. i modlitwa, pochodzi autentyczny zapal apostolski.

Jak juz wspomniano, nasz Ruch czerpie swa duchowość z charyzmatu Towarzystwa Chrystusowego i spokrewnionego z nim charyzmatu Sióstr Misjonarek. Na specyficzna duchowość RAE składają sie: bezgraniczne umiłowanie sprawy Bożej wśród emigrantów, radosne poświecenie siebie (modlitwy, ofiary, pracy, czasu, środków) na służbę polskim emigrantom, silne poczucie jedności kościelnej i autentyczna więź z pasterzami Kościoła; przywiązanie do Ojczyzny i jej kultury z równoczesnym poszanowaniem innych narodow i kultur. Syntezę tej duchowości wyraża zawołanie: "Wszystko dla Boga i Polonii Zagranicznej".

b. Formacja

Warunkiem owocnej pracy apostolskiej jest pogłębiona formacja duchowa, apostolska i praktyczna, dostosowana zawsze do stanu i powołania poszczególnych członków. Wszyscy członkowie są wezwani przez samego Chrystusa do doskonalenia swej formacji

chrześcijańskiej i apostolskiej poprzez: osobista prace nad sobą; korzystanie z odpowiednich ćwiczeń duchownych; comiesięczne spotkania w grupach; lekturę duchowa i inne odpowiednie środki. Zgłasza sie postulat opracowania szczegółowego programu formacyjnego dla grup RAE.

Z myślą o szerzeniu naszego Ruchu, w 1984 roku powstał w Poznaniu Instytut Duszpasterstwa Emigracyjnego, którego celem jest formacja wyspecjalizowanej kadry apostolatu emigracyjnego. Świeccy absolwenci tej placówki są - a przynajmniej mogą być - dyplomowanymi liderami czy animatorami RAE.

Ks. dr Józef Bakalarz TChr

Poznań, 28 IX 1996 r.